

Iter Luminis a la Col·legiata de Sant Pere de Ponts

► La Col·legiata de Sant Pere de Ponts acollí el divendres 27 de setembre l'espectacle de música i d'espiritualitat «Camí d'identitat. Iter Luminis», dins les Jornades Europees del Patrimoni. La proposta ha visitat monestirs i esglésies dels bisbats catalans i va oferir un recull d'obres musicades de tots els temps, en especial de l'Edat Mitjana, amb temàtica religio-

sa i espiritual, amb la pertinent explicació històrica. Lídia Pujol i una selecció de músics fan possible la trobada amb la música i la tradició als monestirs de Catalunya. Unes 200 persones van seguir el concert, amb bona part del *Llibre Vermell de Montserrat*.

Què en demanes, Senyor?

Fa unes setmanes traspassà un religiós —un germà— que dedicà tota la vida al servei dels companys religiosos. Tenia cura dels diversos aspectes que faciliten la vida d'una comunitat gran, des de la supervisió de la cuina, el manteniment de les instal·lacions, la coordinació del personal col·laborador laic, passant per l'acolliment freqüent d'hostes, religiosos de la mateixa congregació o laics implicats en l'acció apostòlica de pas per la ciutat. Tenia una manera d'acollir tothom peculiar, que un d'aquests hostes expressà així en conèixer la notícia del traspàs: «Transmetia una alegria senzilla, amb un somriure lluminós que derivava en servei generós, com si tenir contents els altres fos la seva missió a la vida». Era cordial amb els religiosos i amb els laics que treballaven a la casa. Una de les senyores que hi treballen deia amb ulls plorosos: «Quan vaig començar la meva feina a la comunitat, el germà m'acollí i m'ajudà. Em vaig sentir ben tractada i considerada». Amb les peculiaritats pròpies en el dir i en el fer, com totes les persones, desenvolupava la seva acció «amb un senzill esperit de servei que el portava de la cuina a la porteria, dels mercats a les habitacions [...] quasi sempre convi-

dant a recordar moments agradables. Senzillesa servicial. Molta!», expressava el mateix hoste.

«Qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, que es faci el vostre esclau; com el Fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat de tothom» (Mt 20,26-28). A les exèquies i l'enterrament s'aplegà la família, els companys religiosos, els treballadors de la casa, els amics, els proveïdors dels diversos serveis i moltes altres persones que l'havien tractat. A l'homilia escoltàrem: «Avui aquí ens agermana una mateixa fe i crida, ens agermana la vida, la mort i l'esperança». Una mateixa fe i crida, el seguiment de Jesús. La vida compartida, estimant en el servei generós, en la certesa que Jesús és en totes les persones, i per això a totes les crides cal respondre: «Què em demanes, Senyor?». La mort confiada sabedora de vers a qui anem; l'esperança en l'acollida del Déu que ens espera i és Pare de tots. De rerefons, el record del testimoni d'un religiós, persona bona i senzilla, fidel a una vocació, a una crida a servir i estimar que escoltà encara jove i que visqué fins a la mort.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Beat Pau VI, ensenya'ns a estimar Crist i l'Església!

Aquest diumenge a Sant Pere del Vaticà, el Papa Francesc beatificarà el gran Papa del segle xx, **Pau VI** (Concesio, Brescia 1897 - Castel Gandolfo 1978). Fem-ne acció de gràcies perquè aquesta beatificació ha estat molt esperada i porta gran alegria al Poble de Déu. **Giovanni Battista Montini** després del gran treball a la Secretaria d'Estat, amb laics d'Acció Catòlica, i com a Arquebisbe de Milà, fou el Successor de Pere durant quinze anys (1963-1978). Entre els elements més decisius del seu pontificat ens interessa destacar la continuació i clausura del Concili Vaticà II que havia estat convocat per Sant Joan XXIII, i agrair que tots els documents portin la seva signatura, «*Jo, Pau, bisbe de l'Església Catòlica*». Fou Pau VI qui promulgà la Constitució «Sobre la Sagrada Litúrgia», qui va crear la Comissió per a l'execució de la reforma litúrgica, i qui ens va donar els llibres de la reforma litúrgica del Vaticà II, amb què actualment tots preguem i que encertadament anomenem de Pau VI: Missal, Litúrgia de les Hores i Rituals dels Sacraments, així com el qui aprovà el foment de l'acció pastoral litúrgica arreu del món, amb adaptacions culturals i lingüístiques per part dels episcopats, que han tingut una enorme influència en les diverses cultures amb què la humanitat creada per Déu s'expressa, viu i encamina el seu futur. Ho fou també per a la llengua i la cultura catalanes.

Ell inicià el seu pontificat renunciant a la tiara que subhastà per als pobres. Inicià els grans viatges a Terra Santa, Índia, Colòmbia, Filipines i a l'ONU. Ens donà grans textos magisterials sobre l'Església que es fa diàleg, el progrés dels pobles, la Vida Humana defensant amb coratge i profetisme el matrimoni, la família i la vida, i sobre l'Evangelització. Reformà i internacionalitzà la Cúria, treballà molt per l'ecumenisme, i donà empenta al Sínode de Bisbes i en darrer terme a l'Església de comunió i de servei que el Vaticà II havia reclamat. Home de finesa i d'intel·ligència, d'escolta humil, de serenor interior, d'amor incondicional a Crist i a l'Església. Ell ens va ensenyar a estimar i a patir per l'Església estimada, i a servir la humanitat, ja que sofrí molt a causa de les crisis de tot tipus en el post-concili. D'ell va dir el Cardenal Pironio: «*La seva vida i el seu ministeri manifesten un home de profunda oració, de particulars experiències contemplatives, d'especial penetració de les Escripures i els misteris de la Fe. Un home contemplatiu, sempre conduït per l'Esperit Sant.*»

Ara l'Església ens el mostra com a model i intercessor per a les nostres vides. Agraïm la vida i els exemples del gran Papa Pau VI, i que ell continuï pregant per l'Església, tal com ho expressava bellament en el seu Testament: «*Sento que l'Església m'envolta: oh, Església santa, una i catòlica i apostòlica, rep el meu suprem acte d'amor amb la meua benedicció i salutació!*». I el que ell demanava al final d'aquell esplèndid text: «*Sobre la situació de l'Església; que escolti les paraules que li hem dedicat amb tant d'afany i amor. Sobre el Concili: que es dugui a terme feliçment i que es tracti de complir amb fidelitat les seves prescripcions. Sobre l'ecumenisme: que es continuï la tasca d'acostament als Germans separats, amb molta comprensió, molta paciència i gran amor; però sense desviar-se de l'autèntica doctrina catòlica. Sobre el món: que ningú no pensi que se l'ajuda adoptant els seus criteris, el seu estil i els seus gustos, sinó procurant conèixer-lo, estimant-lo i servint-lo.*» Beat Pau VI, Papa, ensenya'ns a estimar de cor el Crist i l'Església!

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

▶ **MANEL NIN**

El martiri indiferent

La situació dels cristians a tot el Pròxim Orient, i especialment a Mesopotàmia (Iraq) és crítica. El P. Manel Nin, monjo de Montserrat, rector del Col·legi Grec de Roma i arximandrita, va explicar el passat 1 d'octubre, convidat per la Fundació Joan Maragall, que «s'està produint una islamització violenta d'aquella zona, cosa que obliga els cristians a deixar el país o a acceptar la mort, el martiri». El P. Nin va impartir una conferència arran del seu article a l'*Osservatore Romano* «El martiri de la indiferència», del 30 de juliol.

Quines són les conseqüències d'aquest martiri?

La desaparició de la presència cristiana en aquelles terres, presència datada ja al s. II. Conseqüències també a nivell cultural: la pèrdua d'un patrimoni literari, artístic, ja que sistemàticament són destruïdes esglésies, monestirs, biblioteques...

Quines esperances tenim que això acabi? Què hi caldria?

Evidentment, darrere el conflicte terrorista hi ha una sèrie d'interessos ideològics, econòmics... Els grups que lluiten en qualsevol conflicte a l'Iraq o a Síria, algú els ha armat... Caldria una voluntat de solució real. Quina? Bèl·lica? Jo diria que no. Concordada amb un diàleg? Em pregunto si és possible un diàleg...

I què podem fer els cristians des d'allà on siguem?

Els cristians, en qualsevol part on ens trobem, podem segurament reforçar la pregària —som cristians i, com a tals, volem viure la nostra fe! Hem de fer sentir la nostra veu, recordant, martellejant al món el que està passant en aquelles terres i en tantes altres arreu. I també hi ha un aspecte que cal afrontar: acollir tants i tants refugiats que hi ha i hi haurà a Occident a causa de la diàspora que crea aquella situació.

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

La medicina de la misericordia

En la alocució inaugural del Concilio, Juan XXIII havia recordado: «Una cosa es la sustancia de la antigua doctrina del *depositum fidei*, y otra es la formulación de su revestimiento: y esto es lo que —con paciencia, si es necesario— se debe tener muy en cuenta, midiendo todo en las formas y proporciones de un magisterio de carácter predominantemente pastoral». Para llevar a cabo esta tarea, «la Esposa de Cristo prefiere usar la medicina de la misericordia mejor que la de la severidad: piensa salir al encuentro de las necesidades de hoy mostrando la validez de su doctrina, mejor que renovando condenas». El papa Juan dio ejemplo de ello durante toda su vida. Y el mundo supo entenderlo.

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva, Madrid 2014)

HECHOS DE VIDA

Ser insensibles ante las injurias y las alabanzas

Antonio Abad (250-356) vendió todas sus inmensas posesiones en Egipto y siguiendo a Jesús lo vendió y repartió todo a los pobres: «Así tendrás un tesoro en el cielo». Amonas pidió ser su discípulo. Llegaría a abad y a obispo.

La primera lección que recibió de Antonio fue la siguiente: ante un menhir, una piedra larga, le dijo a Amonas: «Pasarás el día de hoy, por la mañana, ante esta piedra: la insultarás, preferirás contra ella toda clase de injurias, maldiciones y agravios. De vez en cuando le echarás puñados de tierra y piedras. Por la tarde harás todo lo contrario: la llenarás de agasajos y alabanzas.»

Llegada la noche, Antonio preguntó al discípulo Amonas: «Tanto por la mañana como por la tarde, la piedra, el menhir, ¿se ha quejado, ha protestado por tus injurias e insultos? Y por la tarde, ¿te dijo algo por tus encomios y alabanzas?»

Amonas respondió: «¡No! ¡Nada!»

Entonces el abad Antonio le dijo a Amonas: «La primera lección, la más importante de tu estancia aquí, en este primer día, es que tú debes comportarte de la misma manera que la piedra, el menhir. Que ningún desprecio, humillación, injuria, insulto u ofensa, de palabra o de obra, o alabanza te afecten lo más mínimo para bien o para mal. Debes eliminar toda sensibilidad de sentirte herido, ultrajado, vejado, humillado por nada ni por nadie. Tu modelo ha de ser Jesús.»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

En el torrente de la alegría

Cada nuevo día nos llama a alabar a Dios. Convocados con toda la creación a bendecirlo, hoy de manera especial nos unimos a los niños y jóvenes nacidos contra toda esperanza. En Pablo VI encontraron un abogado defensor; en el hoy beatificado contarán con un protector. Esperados con la ilusión y la fe de sus familias o de sus valientes madres que han superado dificultades, sus familias han sido su regazo. Y las comunidades que les han acompañado han sido su apoyo.

Los esfuerzos de las familias «repercuten no sólo en beneficio de la Iglesia; también ayudan a la entera sociedad. ¡Qué precioso es el valor de la familia, como lugar privilegiado para transmitir la fe!» «La alegría del Evangelio llena el corazón y la vida entera de los que se encuentran con Jesús.»

¿Por qué no entramos también nosotros en este torrente de alegría?, pregunta el Papa. Y responde: «Todos los discípulos del Señor están llamados a cultivar la alegría de la evangelización», expresada tanto al «anunciarlo en los lugares más distantes, como en una salida constante hacia las periferias del propio territorio, donde hay más personas pobres que esperan.»

María, modelo de evangelización humilde y alegre, haga posible el nacimiento de un nuevo mundo. (Dice Francisco en *Evangelii Gaudium* 1 y en diversas ocasiones).

Hna. M. de los Angeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

**LECTURES MISSA DIÀRIA
I SANTORAL**

Accés al Breviari

- 20. ■ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Ef 2,1-10 / SI 99 / Lc 12,13-21]. Sant Andreu de Creta, monjo; sant Artemi, militar mr.; santa Irene, vg. i mr.; beat Contardo Ferrini, professor seglar.
- 21. ■ **Dimarts** [Ef 2,12-22 / SI 84 / Lc 12,35-38]. Santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. x); sant Hilarió (s. III-IV), abat palestíenc; sant Caius o Gai (Cayo), soldat mr.; santa Celina, mare de sant Remigí.
- 22. ■ **Dimecres** [Ef 3,2-12 / SI: Is 12,2-3.4bcd.5-6 / Lc 12,39-48]. Sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan; santes Nunila i Alòdia, germanes vgs. i mrs. a Osca; sant Joan Pau II, papa (1978-2005).
- 23. ■ **Dijous** (□ Urgell) [Ef 3,14-21 / SI 32 / Lc 12,49-53]. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrenses; sants Servand i Germà, mrs. a Cadis; santa Oda, vg.
- 24. □ **Divendres** [Ef 4,1-6 / SI 23 / Lc 12,54-59]. Sant Antoni-Maria Claret (Sallent 1807 - Fontfreda 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria, a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martirià, mr.
- 25. ■ **Dissabte** [Ef 4,7-16 / SI 121 / Lc 13,1-9]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Collrell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa); sants Crisant i Dària, esposos mrs. (284) de Roma; sants Crispí i Crispinià, mrs. (s. III), patrons dels sabaters.
- 26. ■ **† Diumenge vinent**, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ex 22,21-27 / SI 17 / 1Te 1,5c-10 / Mt 22,34-40]. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i mr.

DIUMENGE XXIX DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 45,1.4-6)

El Senyor pren Cir, el seu ungit, per la mà dreta, i el condueix per sotmetre-li les nacions i deixar desarmats els reis, per obrir-li les ciutats perquè no trobi tancades les portes.

El Senyor li diu: «Per amor de Jacob, el meu servent, d'Israel, el meu ungit, et crido pel teu nom, et dono un títol honorós, tot i que no em coneixes.

»Jo sóc el Senyor, no n'hi ha d'altre. Fora de mi no hi ha cap Déu. Sense que em coneguessis, t'he fet prendre les armes perquè sàpiguen de llevant fins a ponent que no hi ha ningú fora de mi. Jo sóc el Senyor. No n'hi ha d'altre.»

▶ Salm responsorial (95)

R. Doneu al Senyor honor i majestat.

Canteu al Senyor un càntic nou, / canteu al Senyor arreu de la terra. / Conteu a les nacions la seva glòria, / conteu a tots els pobles els seus prodigis. R.

El Senyor és gran, és digne d'ésser lloat, / és més temible que tots els déus; / perquè els déus dels pobles són no-res, / però el Senyor ha fet el cel. R.

Doneu al Senyor, famílies dels pobles, / doneu al Senyor honor i majestat, / tributeu al Senyor l'honor del seu nom. / Entreu als seus atris portant-li ofrenes. R.

Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. / Que tremoli davant d'ell tota la terra. / Digueu a tots els pobles: «El Senyor és rei!» / Sentencieu amb raó les causes dels pobles. R.

▶ Comença la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 1,1-5b)

Pau, Silvà i Timoteu, a la comunitat de Tessalònica, reunida per Déu Pare i per Jesucrist, el Senyor. Us desitgem la gràcia i la pau.

Sempre donem gràcies a Déu per tots vosaltres i us recordem en les nostres pregàries. No deixem mai de recordar davant Déu, Pare nostre, com la vostra fe treballa per propagar-se, la vostra caritat no es cansa de fer el bé, i la vostra esperança en Jesucrist, el nostre Senyor, aguanta les adversitats. Germans, estimats de Déu: sabem de cert que ell us ha elegit, perquè quan us anunciàvem l'evangeli, no predicàvem només de paraula, sinó amb obres poderoses, amb dons de l'Esperit Sant, i amb tota convicció.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 22,15-21)

En aquell temps, els fariseus planejaren la manera de sorprendre Jesús en alguna paraula comprometedora, i li enviaren alguns dels seus i dels partidaris d'Herodes a dir-li:

«Mestre, sabem que dieu sempre la veritat, i que ensenyeu de debò els camins de Déu, sense mirament per ningú, sigui qui sigui, ja que no obreu per complaure els homes. Digueu-nos, doncs, què penseu d'això?: És lícit o no de pagar tribut al Cèsar?» Jesús que s'havia adonat de la seva malícia, els respongué: «Hipòcrites, per què proveu de comprometre'm? Ensenyeu-me la moneda del tribut». Ells li ensenyaren una moneda romana, i Jesús els preguntà: «De qui és aquesta figura i el nom que hi ha escrit?» Li diuen: «Del Cèsar». Jesús els respon: «Doncs, torneu al Cèsar això que és del Cèsar, i a Déu, allò que és de Déu.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 45,1.4-6)

Así dice el Señor a su Ungido, a Ciro, a quien lleva de la mano: «Doblegaré ante él las naciones, desceñiré las cinturas de los reyes, abriré ante él las puertas, los batientes no se le cerrarán. Por mi siervo Jacob, por mi escogido Israel, te llamé por tu nombre, te di un título, aunque no me conocías.

»Yo soy el Señor y no hay otro; fuera de mí, no hay dios. Te pongo la insignia, aunque no me conoces, para que sepan de Oriente a Occidente que no hay otro fuera de mí. Yo soy el Señor, y no hay otro.»

▶ Salmo responsorial (95)

R. Aclamad la gloria y el poder del Señor.

Cantad al Señor un cántico nuevo, / cantad al Señor, toda la tierra. / Contad a los pueblos su gloria, / sus maravillas a todas las naciones. R.

Porque es grande el Señor, y muy digno de alabanza, / más temible que todos los dioses. / Pues los dioses de los gentiles son apariencia, / mientras que el Señor ha hecho el cielo. R.

Familias de los pueblos, aclamad al Señor, / aclamad la gloria y el poder del Señor, / aclamad la gloria del nombre del Señor, / entrad en sus atrios trayéndole ofrendas. R.

Protraos ante el Señor en el atrio sagrado, / tiemble en su presencia la tierra toda; / decid a los pueblos: «El Señor es rey, / él gobierna a los pueblos rectamente.» R.

Jesús i un fariseu que li pregunta sobre el tribut al Cèsar. Pintura de Ticià, Gemäldegalerie (Dresde)

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Ts 1,1-5b)

Pablo, Silvano y Timoteo a la Iglesia de los tesalonicenses, en Dios Padre y en el Señor Jesucristo. A vosotros, gracia y paz. Siempre damos gracias a Dios por todos vosotros y os tenemos presentes en nuestras oraciones. Ante Dios, nuestro Padre, recordemos sin cesar la actividad de vuestra fe, el esfuerzo de vuestro amor y el aguante de vuestra esperanza en Jesucristo, nuestro Señor. Bien sabemos, hermanos amados en Dios, que él os ha elegido y que, cuando se proclamó el Evangelio entre vosotros, no hubo sólo palabras, sino además fuerza del Espíritu Santo y convicción profunda.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 22,15-21)

En aquel tiempo, se retiraron los fariseos y llegaron a un acuerdo para comprometer a Jesús con una pregunta. Le enviaron unos discípulos, con unos partidarios de Herodes, y le dijeron:

«Maestro, sabemos que eres sincero y que enseñas el camino de Dios conforme a la verdad; sin que te importe nadie, porque no miras lo que la gente sea. Dinos, pues, qué opinas: ¿es lícito pagar impuesto al Cèsar o no?»

Comprendiendo su mala voluntad, les dijo Jesús: «Hipócritas, ¿por qué me tentáis? Enseñadme la moneda del impuesto.» Le presentaron un denario. Él les preguntó: «¿De quién son esta cara y esta inscripción?» Le respondieron: «Del Cèsar.» Entonces les replicó: «Pues pagadle al Cèsar lo que es del Cèsar y a Dios lo que es de Dios.»

COMENTARI

Déu és el Senyor

Hi ha molt poques dades de Mateu afegides a les de Marc o omeses de Marc en l'escena del tribut. Tanmateix, el context de Mateu té detalls que remarquen la rellevància de la pregunta. En primer

lloc el fet que els fariseus es reuneixen per mirar de trobar una pregunta capciosa per posar-la a Jesús. El context és, per tant, incòmode i feixuc. En segon lloc, els fariseus envien els seus deixebles juntament amb els herodians per posar Jesús en un compromís: no donen la cara, actuen amb poca transparència. En tercer lloc, la introducció (pròpia de Mateu) de la pregunta sembla ser una *captatio benevolentiae*, però, en realitat, és un intent de gua-

nyar la resposta de Jesús per a la seva causa. El tarannà de la pregunta és hipòcrita, típic de la secta farisea. El lector, doncs, està amatent a la pregunta i, encara més, a la resposta de Jesús. La pregunta pel tribut té un relleu més gran que en Marc.

La resposta de Jesús vol desconcertar. Els demana la moneda del tribut. Ells li mostren. La imatge del Cèsar de la moneda encunyada per Roma, pertany lògicament al cap de l'imperi. No hi ha cap referència a la possible legitimació teològica del seu ofici. Amb aquest gest tan directe, Jesús posa de manifest que ells paguen el tribut. Sembla, per tant, que la qüestió està dirimida. Fins aquí tot és normal. Però Jesús, sense que li hagin preguntat

res més, diu «i doneu a Déu el que és de Déu». El que Jesús està dient és: «doneu al Cèsar el que és seu, però Déu és el Senyor». Jesús no està afegint un altre precepte religiós al del tribut sinó que està dient: les exigències de Déu són d'un altre nivell, no es poden comparar amb el tribut, que és una exigència petita i sense relleu. Per tant, en contra del que sovint s'ha dit arran d'aquest text, no hi ha aquí una contraposició dels dos àmbits. El que hi ha és l'afirmació que la fidelitat a Déu —si es vol, l'obediència a Déu— és el principi de tota l'actuació humana. L'actitud davant el tribut també cau sota aquest principi que abraça, sustenta i ho sobrepassa tot.

Celebrem la Diada del Domund

El Dia de les Missions hem de sentir-nos tots interpel·lats per Jesús. En la paraula de Déu apareix permanentment el dinamisme de «sortida», que ell mateix vol provocar en els creients.

La joia d'anunciar i viure l'Evangeli és quelcom tan vital que el qui l'experimenta viu en si mateix una transformació. En aquest sentit, pot ser missioner aquell que cerca el bé dels altres i desitja la seva felicitat. Aquesta obertura del cor és la font de l'alegria i de la felicitat: «Fa més feliç donar que rebre» (Ac 20,35).

Cada un de nosaltres té una missió en aquesta terra, i tots tenim la tasca de vivificar, aixecar, guarir, alliberar... Aquesta és l'alegria de viure l'Evangeli, que, segons Jesús, «res ni ningú no ens podrà prendre» (Jn 16, 22).

Aquest donar-nos, aquest sentir-nos missioners, aquest saber-nos cridats pel mateix Jesús ens ha d'omplir de joia.

És ell qui confia en nosaltres, en els missioners en terres llunyanes i en els qui som missioners aquí, amb el nostre testimoni de vida, amb la nostra pregària i amb la col·laboració econòmica generosa. Així participem en les obres que arreu es realitzen en bé dels germans que més ho necessiten.

No podem defraudar els missioners escampats per tot el món que han lliurat la seva vida a l'Evangeli i que ens demanen ajut. No podem deixar de veure els ulls de tantes persones que, en països de missió, no tenen el més necessari. Jesús compta amb nosaltres, som el seu cor, els seus peus i les seves mans, ara i aquí, a la terra.

Viure així ens farà trobar l'autèntica alegria, i podrem alçar els ulls al cel per veure-hi reflectit el somriure de Jesús, que ens està dient: «Us he dit això perquè la meua joia sigui també la vostra, i la vostra joia sigui completa» (Jn 15,11).

Mn. Jaume Soy
Delegat de Missions

Mn. Parés, Degà de la Catedral, obre el curs de les Facultats de Teologia i Filosofia de Catalunya

La Lliçó inaugural del curs 2014-2015 de la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC) i la Facultat de Filosofia de Catalunya (FFC), que es va dur a terme al Seminari Conciliar de Barcelona el matí de dijous 2 d'octubre, va estar impartida per Mn. Xavier Parés, Rector de Sant Ot i Degà del Capítol Catedral. L'acte fou presidit pel Cardenal Zenon Grocholewski, Prefecte de la Congregació per a l'Educació Catòlica, i hi van assistir per part del Bisbat d'Urgell, l'Arquebisbe Mons. Joan-Enric Vives i el Vicari General Mn. Ignasi Navarri.

Mn. Parés va parlar de «La reforma litúrgica del Concili Vaticà II a les diòcesis catalanes». La ponència vol ser un resum de l'aplicació de la *Sacrosanctum Concilium* a les diòcesis catalanes. Té 4 parts: 1. Una referència als antecedents de la Reforma litúrgica, o sia, el Moviment litúrgic de finals segle XIX i principis del s. XX i el Congrés litúrgic de Montserrat (1915);

L'acte acadèmic es dugué a terme després de l'Eucaristia a la capella del Seminari, presidida per Mons. Grocholewski, el Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. El Dr. Armand Puig, Degà-president de la FTC, i el Dr. Jaume Aymar, Degà-president de la FFC, van presentar les memòries del curs passat de les dues facultats. Mons. Grocholewski va tancar l'acte amb el seu parlament.

2. La Litúrgia al Concili Vaticà II: Estructura i finalment aprovació de la *Sacrosanctum Concilium*. Intervencions de l'Església catalana; 3. Exemples significatius i fecunds de la recepció i aplicació de la *Sacrosanctum Concilium* a les diòcesis catalanes. Resum dels principals esdeveniments, institucions i moviments litúrgics a Catalunya. Principals liturgistes catalans en aquests afers; 4. Balanç del treball litúrgic realitzat a Catalunya, i perspectives de futur, que seran el repte de la pastoral litúrgica a Catalunya per a aquest segle XXI.

El liturgista va ressenyar tot un ventall de fets importants en les diòcesis catalanes oferint una reflexió i proposant un balanç de l'aplicació de la reforma del Vaticà II.

Rialp celebra la festa de Sant Cosme i Sant Damià

La vila de Rialp va celebrar el divendres dia 26 de setembre la festa de Sant Cosme i Sant Damià. Després de la tradicional processó fins a l'església, s'hi celebrà l'Eucaristia presidida per Mn. Antoni Elvira, Vicari episcopal de l'acció pastoral i concelebrada pel Rector de la parròquia, Mn. Enric Vargas, i per Mn. Enric Prat i Mn. Joan Dies, preveres de l'arxiprestat del Pallars Sobirà.

En acabar la celebració s'entonà el cant dels goigs de Sant Cosme i Sant Damià, es veneraren les seves relíquies i es lliurà una estampa dels patrons.

A la plaça es dugué a terme el popular ball dels Rigodons i un dinar de germanor.

Com a cloenda de la festa la Camera 432 sota la direcció d'Elena Rey interpretà un concert titulat *Música per la Pau* amb composicions d'Eduard Toldrà, Pau Casals i Jordi Cervelló.

Convivències de joves a Andorra

Durant la segona quinzena de setembre, el col·legi Sant Ermengol va organitzar unes convivències per a cada curs de secundària i batxillerat, amb l'objectiu de fer un dia de trobada, de compartir, de reflexió i d'amistat.

Sota la direcció del pare Joaquim Folqué, les convivències busquen arrelar en els joves aquells compromisos que vulguin prendre durant el curs i que els ajudin a tenir un any bo a nivell personal.

Les convivències també van comptar amb la presència del Delegat de Jovenutut del bisbat, Lluís Plana.

Trobada de famílies a Urgell

Unes quantes famílies de diversos punts del bisbat d'Urgell es van aplegar dissabte 27 de setembre amb el Sotsdelegat de Família i Vida Mn. Cinto Busquet a la residència de la Sagrada Família de La Seu d'Urgell en la primera trobada del curs 2014-2015 del grup familiar anomenat *Evangelium.com*.

Algunes parelles noves o més joves van assistir-hi amb els seus nadons, de només algunes setmanes, la qual cosa va donar peu a una enriquidora reflexió entorn el canvi existencial que les persones experimenten amb l'arribada dels fills. Alguns van comentar que el naixement del primer fill els havia fet sentir com la baula d'una cadena, com a part de quelcom més gran que un mateix, com a transmissor de vida. Tots van constatar la grandesa de ser pares, com això supera la pròpia petitesa i la felicitat que un sent quan ajuda a portar una nova vida al món.

Els matrimonis també van comentar la seva vivència personal d'alguns dels temes relacionats

amb els desafiaments pastorals sobre la família en el context de l'evangelització, recollits en l'«Instrumentum laboris» de la tercera assemblea general extraordinària del Sínode de Bisbes que se celebrarà del 5 al 19 d'octubre al Vaticà.

Els nens van poder gaudir de moments d'esbarjo i espiritualitat gràcies al servei desinteressat d'una jove i un seminarista de la diòcesi. En la pregària inicial i en l'Eucaristia, les famílies van resar

pel proper Sínode sobre la família amb la pregària proposada pel Papa Francesc:

Pregària a la Sagrada Família pel Sínode

Jesús, Maria i Josep en vosaltres contemplem l'esplendor del veritable amor, a vosaltres, confiats, ens dirigim.

Sagrada Família de Natzaret, feu també de les nostres famílies lloc de comunió i cenacle d'oració, autèntiques escoles de l'Evangeli i petites Esglésies domèstiques.

Sagrada Família de Natzaret, que mai més hi hagi en les famílies episodis de violència, de tancament i divisió; que qui hagi estat ferit o escandalitzat sigui aviat consolat i guarit.

Sagrada Família de Natzaret, que el proper Sínode dels Bisbes faci prendre consciència a tots del caràcter sagrat i inviolable de la família, de la seva bellesa en el projecte de Déu.

Jesús, Maria i Josep, escolteu, acolliu la nostra súplica.